

Behandling om, at de af Udvalget særlig nævnte Forretninger og andre, som kunne sættes i Klasse dermed, ville blive overdragne til Hjælpeamtstuerne, saaledes at Beboerne der ikke behøve angaaende disse at henvende sig til Hovedamtstuen.

Finantsministeren: Det gjør mig ondt, at jeg har foranlediget det ærede Udvalg til en længere Udtalelse i den Retning, vi nu hørte. Mit Standpunkt med Hensyn til den foreliggende Sag er ikke i nogen Henseende forandret fra, hvad jeg tillod mig at udtale ved anden Behandling, og dersom nogle Udryk i den Skrivelse, som den ærede Ordfører nu citerede, have givet Anledning til at tro dette og maasse have givet den ærede Ordfører Anledning dertil, saa beror det paa en Unøiagtighed i Udfattelsen, men det er ikke tilfigtet fra min Side. Mit Standpunkt er det, at jeg frygter noget for at binde Ministeriet til med Bestemthed at henlægge visse af Udvalget nævnte Forretninger til Hjælpeamtstuerne, fordi jeg paa Sagens nuværende Standpunkt ikke er istand til at overse de praktiske Vanskeligheder, som kunne være forbundne dermed, og jeg tør tro, at det vil gaa flere af Thingets Medlemmer paa lignende Maade, efterat de have hørt den nærmere Udvikling deraf. De ville da vistnok erkjende, at det ikke er let for den, der ikke er fortrolig med Enkeltighederne af en Amtstues Forretninger, og hvad der staar i Forbindelse dermed, med Sikkerhed at kunne sige, at dette lader sig gjøre. Derfor har jeg ikke ved anden Behandling kunnet udtale mig med den fulde Bestemthed, som den ærede Ordfører ønskede angaaende denne Sag, men hvad jeg har sagt, er dette, at jeg med den bedste Villie skal bestræbe mig for at gaa i den Retning, som Udvalget har ønsket, saavidt som jeg kan skjønne, det er praktisk udførligt, og dette staar jeg fuldstændig ved. Jeg erkjender, at der i de Betragtninger, som Udvalget har fremsat, er meget Tilfælde, og at det vilde være særdeles ønskeligt, om det

kunde ske. Hvis jeg ser, det kan ske med Tryghed, skal jeg bestræbe mig for at gennemføre Opgaven i en saa vid Udstrækning, som det er muligt; dette har været mit Standpunkt, og det skal fremdeles være det. Det, der i Skrivelsen er fremsat som Modtivering, af mit Endringsforslag, maa saaledes ialtfald betragtes som en ren Biomstændighed; men Hovedsagen er, at det Arbejde, som Amtstuen vil faae udover det, den nu har, er saa betydeligt, at Amtsforvalteren ikke vil kunne faae det udført uden ved Hjælp af en øvet Kontorist, og hvorledes det end gaar med disse mindre Forretninger, vil han haade i det ene og det andet Tilfælde behøve dette. Det forekommer mig, at 350 Rd. ikke er mere, end hvad vi ellers i vore Kontorholdslove tilstaa, naar en saadan Trang til en øvet Kontorist er anerkjendt, og det er altsaa derved, Forslaget er motiveret. Jeg haaber nu, at Rigsdagen vil bifalde denne Tanke.

Ordføreren: Jeg maa udtale, at jeg med Hensyn til Udførelsen af andre Forretninger end Ind- og Udbetalinger ved Hjælpeamtstuerne antager, at den nu foreliggende Udtalelse fra den høitærede Minister vil være beroligende for Udvalget og de Medlemmer, der lægge Vægt paa, at saadanne andre Forretninger komme til at udføres ved Hjælpeamtstuerne. Det er erkjendt af Udvalget i dets Betænkning, at den nærmere Bestemmelse, om, hvilke andre Forretninger end Ind- og Udbetalinger der saaledes skal overdrages til Hjælpeamtstuerne, maa være en administrativ Sag, og efter den Udtalelse, der nu er falden fra den høitærede Finantsminister, tør det antages, at den Udtalelse, som indeholdes i den omtalte Skrivelse til Udvalget, og som Udvalget havde troet antydede en anden Opfattelse af Forholdet, end der tidligere er udtalt fra den høitærede Finantsministers Side, maa bero paa en Misforstaaelse, og jeg tror derfor, man kan finde sig beroliget i den Henseende ved den Udtalelse, der er falden fra den høitærede